

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА

1001 - 136241 2 - 11- 2024

ПРОТОКОЛ

ОТ ОБЩО СЪБРАНИЕ
НА СЪДИИТЕ ПРИ АПЕЛАТИВЕН СЪД - ВАРНА

Днес, 07.11.2024 година в 11:30 часа в съдебната зала на Апелативен съд - Варна, в изпълнение на чл.194а, ал.7 от Закона за съдебната власт, чл.50, ал.2 от Наредба № 1/09.02.2017 година за конкурсите за магистрати и за избор на административни ръководители в органите на съдебната власт и покана за свикано Общо събрание на и.ф. Административен ръководител - председател на съда, на основание чл. 86, ал. 1, т. 7 от Закона за съдебната власт се проведе Общо събрание на съдиите от Апелативен съд – Варна за изслушване на кандидати за административен ръководител на Апелативен съд - Варна по конкурс, обявен с Решение по Протокол № 40/29.10.2024 година на Съдийската колегия на ВСС.

Общото събрание се води от и.ф.Административен ръководител – Председател на Апелативен съд – Варна г-жа Ванухи Аракелян.

На основание чл.85, ал.2 от Закона за съдебната власт на Общото събрание от 19 съдии с право на глас присъстват 17.

Отсъства съдия Росица Тончева по обективна причина, същата е и в отпуск.

Отсъстват съдиите Магдалена Недева – титулярен съдия с право на глас, която е в болничен и Даниела Томова - командирована в Апелативен съд Варна. Същите са изявили желание да участват в днешното Общо събрание чрез Вайбър връзка, за да може да изслушат представянето на двамата кандидати в процедурата за административен ръководител на Апелативен съд – Варна.

Присъстват и останалите четирима от командированите съдии.

След проверка на присъстващите съдии от Апелативен съд - Варна се установи, че има кворум с оглед участието на 18 от 19 – те титулярни членове на ОС и то може да се проведе.

Протоколът се води от съдебният служител Г. Н – съдебен секретар от Апелативен съд - Варна.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: – Уважаеми колеги, имам привилегията да открия днешното Общо събрание, което се свиква и провежда в изпълнение правата и отговорностите ни по чл.194а, ал.7 ЗСВ.

Уважаеми колеги, преди да пристъпя към обявления, известен на всички ни дневен ред, а именно:

1. Приемане на правила за изслушване на кандидатите за заемане на длъжността Административен ръководител-председател на Апелативен съд – Варна.

2. Изслушване концепциите на кандидатите за Административен ръководител на Апелативен съд – Варна:

✓ съдия Янко Димитров Янков – Зам.-административен ръководител и Зам.-председател на Наказателно отделение на Апелативен съд – Варна и

✓ съдия Марин Георгиев Маринов – и.ф. административен ръководител – Председател на Окръжен съд – Варна,

Моля да позволите да кажа няколко думи.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: - Благодаря на всеки един от вас за участието ви в днешното Общо събрание. Предполагам, че някому може да се стори странна тази моя благодарност дотолкова доколкото право и отговорност е на всеки един съдия да участва в Общото събрание.

Може да е странно, но първо - това е моя стандарт на отношение към вас и второ - ще го кажа директно - днешното Общо събрание е без аналог.

Безспорно, всяко Общо събрание е значимо и отговорно, но днешното, това, за което сме събрали има една много специална важимост за всеки един от нас. Емили Дикинсън казва, че човек остарявал с годините, а не с дните. Нямам смелостта да оспорвам една безспорно гениална жена, но пък вярвам, че вие ще се съгласите с мен, че има дни, които предопределят годините, идващи напред, които имат влияние, лидират процеси в тези години. Тези идващи години, в които, ако се върнем към Емили Дикинсън, се надявам да остаряваме и да сме благодарни за тази привилегия.

Един от тези специални дни е днешния и казано без никаква излишна бравурност или неуместна приповдигнатост аз вярвам, че това е ден, който със своята специфична важимост за целия съд ще остане в историята на този достоен съд, на който ние имаме чест да сме съдии.

Част от достойнството, което излъчва нашия съд е общностната ни култура, която изградихме заедно през тези десет и даже повече години. Неотменна, фундаментална част от общностната ни култура е съдийското самоуправление, което беше и е с много висок стандарт на отношенията помежду ни. Днешното Общо събрание, което се провежда на основание чл.194а, ал.7 от ЗСВ е едно от най-ярките прояви на съдийско самоуправление, това е негова основа, негов фундамент, нещо повече - то е негов символ.

Разбира се, това е голяма отговорност за всяко Общо събрание. Да, вярно

е, но Общото събрание на Апелативен съд - Варна има основание за това законово закрепено доверие към него. Колеги, винаги съм го председателствала с уважение и респект, винаги съм стояла пред вас с готовността да се вслушам в препоръките, решението, в изразеното мнение и няма как да е различно. Няма как да е различно, когато стоиш пред съдии с толкова години съдийски и житейски опит, пред съдии лектори, преподаватели, съдии - автори на учебници и на помагала, ментори и доктори по управление. Когато от титулярните 19 съдии, с повече или с по-малко административен и управленски опит са 12 - председатели, зам.-председатели, ръководители на отделения, в Районен, Окръжен, Апелативен съд, във ВСС. Изчислих относително точно - 111 години управленски опит стои пред мен в момента. Тези 12 съдии имат 345 години общ юридически стаж, големият процент от който магистратски.

Чест за всеки ръководител е да председателства такова Общо събрание, в което има подобна изключително висока концентрация на опит, на мъдрост, на социална компетентност, на ерудиция, на способност за преценка.

Днешното Общо събрание, колеги, е много важно и по още една причина.

Апелативен съд - Варна не е само и единствено въззивна инстанция на съдилищата в апелативния район. Апелативния съд трябва да е модел, трябва да е стандарт за високо професионално и морално поведение, за отговорност, за умение за преценка не само в пряката ни правораздавателна работа, но и извън нея. Това е наша кауза, защото е част от доброто име на съда, а то - доброто име на съда винаги е било и ще бъде наша мисия.

Уважаеми колеги, напълно реалистично е, напълно допустимо е днес това да е последното Общо събрание, на което аз съм председателстващ.

Искам да ви благодаря за тези години и за този път, който извървахме заедно, за общия стандарт на това управление, за общностната ни култура, която изградихме, защото ако Апелативен съд - Варна днес е това, което е - с високи професионални автоизисквания, с високи изисквания за общуване, за приятелското чувство, за етиката, за колегиалността, за общностния ни живот в и извън тази сграда, това е нашето общо дело.

Искам да ви благодаря за всичко това и искам да ви помоля да не се отказвате от него, не се задоволявайте с нищо по-малко, изисквайте и отстоявайте каузата на Апелативен съд - Варна.

Колеги, както бе обявен предварително дневния ред имаме една първа точка, която сме озаглавили „предложение за правила за изслушване на кандидатите за административен ръководител - председател на Апелативен съд - Варна“.

Направихме го, защото част от вътрешните правила са неотнормирани към характера и предмета на днешното Общо събрание, като в голямата си степен сме се съобразили с това, което прави Съдийска колегия при изслушването.

Отново ще кажа, че това е предложение, всяко едно от тях подлежи на

обсъждане и съответно на промяна. Тези предложения за технически правила бяха предоставени на всеки един от вас заедно с поканата за днешното Общо събрание. Въпреки това отново ги прочитам днес пред вас и пред кандидатите за заемане на длъжността.

Първо: Поредност за изслушване на кандидатите по азбучен ред. Това е в съответствие с правилата, приети от СК на ВСС.

Второ: Продължителност на представянето на личната мотивация и основни акценти от представените концепции до 15 минути за всеки един от кандидатите.

Трето: Изслушването от Общото събрание на кандидатите за заемане на длъжността административен ръководител-председател на Апелативен съд – Варна да става в отсъствието на другия.

Четвърто: Въпроси към кандидатите се поставят след представянето на личната мотивация и концепция.

Пето: При отсъствие на съдия от Общото събрание, отсъстващия може да зададе въпрос или изрази становище чрез телефонна, Вайбър или друг вид електронна връзка.

Шесто: По време на Общото събрание за нуждите на протокола се води звукозапис.

Колеги, имате възможност за становище по тези предложения. Колега Маринов включително и Вие, то касае и Вашето участие, въпроси, несъгласие, коментари.

Поради липса на изказвания и становища приемат се единодушно и ан блок от Общото събрание предложените правила за изслушване на кандидатите за административен ръководител – председател на Апелативен съд – Варна.

СЪДИЯ МАРИНОВ: - Единствено се чудя за това в отсъствие на другия, аз не знам с какви съображения са приети.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: – Така прави съдийска колегия и понеже няма разписан регламент, се съобразихме с това правило, което ОС прие.

ПРИСТЪПВА се към изслушване на кандидатите по приетите правила за изслушване на кандидатите за административен ръководител – председател на Апелативен съд – Варна.

Съдия Янко Янков напуска съдебната зала.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: - Преминаваме към точка 2 - изслушване и започваме с колегата Марин Маринов.

СЪДИЯ МАРИНОВ: – Уважаеми колеги, уважаема госпожо Аракелян, благодаря ви, че сме заедно, благодаря ви за вниманието и желая на всички преди всичко един прекрасен ден. Радвам се да ви видя в добра форма и усмивки.

Наистина винаги е приятно да се говори след госпожа Аракелян, след

Ваня, защото тя винаги намира акцента за деня и това може би е, което ще ви заинтересува по-нататък, така, че благодаря ти, Ваня, за всичко това.

С повечето от вас се познаваме, така, че няма да бъда многословен в това да се представям, защото правих една сметка, може би с над 80 % от колегите тук съм работил в един екип през години и си спомням само с добри чувства за тези години, но бъдещето е това, което ни предстои.

Наистина сякаш трябва да кажа и няколко думи за тези, с които не сме били в професионален контакт.

Казвам се Марин Маринов, на 52 години съм, роден съм и съм завършил образованието си в град Варна, след това завърших Софийския университет и от 1998 година се върнах във Варна. Като младши съдия встъпих в Окръжен съд – Варна през 1999 година, от 2000 година съм районен съдия. Помня времето, в което - виждам усмивката на съдия Димитрова, да, други бяха времената наистина. В Районен съд – Варна работех в продължение на 6 години, ръководех наказателната колегия пет от тях, бях заместник председател и районен съдия преди това, през 2006 година станах окръжен съдия в Търговско отделение, през 2008 година станах заместник-председател, председател на Окръжен съд – Варна съм от 2014 година.

Имал съм удоволствието да работя с повечето от вас, в екип съм работил с колегата Славов в Районен съд - Варна и с госпожа Аракелян в Окръжен съд – Варна, като неин заместник-председател.

Това, което мога да кажа, че ме мотивира, както е ясно аз съм доста свързан с град Варна и за мен по ред причини това е града не само на моя живот, а и на моите мисии, които изпълнявах през годините. Естествено, в тях не съм бил сам, бил съм с много хора и ви благодаря, затова, че в един момент те са били с мен.

Когато си мислех какво да правя от тук нататък, защото не е тайна, че в края на всеки един управленски мандат, а моят приключи през месец май - вторият ми управленски мандат, човек си прави разчет. Истината е, че докато поема отговорност аз много мисля и когато я поема, не поемам други задачи. Старо правило е, а това ми е продиктувано от практиката ми на море, защото някои от вас знаят, че плавам, че докато си на един кораб не гледаш настрани, не гледаш какво става, гледаш си руля и гледаш само като караш хората, за които си поел отговорност за там, където си поел ангажмента.

Ето защо за тези 10 години аз не възприемах никакви други стъпки, а мислех единствено как да работя. Някак си съвпадна приключването на управленския ми мандат с овакантяването на позицията на Апелативен съд – Варна.

Да, знам, че за да управляваш ти трябва няколко неща.

Първото е необходима енергия, второто е необходим опит, необходимите умения, които се придобиват пак от опита. Мисля, че ги имам. В тази насока

получих подкрепа от много колеги и благодаря, че съм я получавал през годините.

Ето защо смятам, че с енергията, с опита си, с познаването си на процесите, не само в града, в апелативния район, в страната могат да бъдат полезни за доразвиването не само на Апелативен съд – Варна, но и на всички институции, които работят в града и в апелативния район.

Уважаеми колеги, освен всичко друго трябва да имаме и желание.

Така че, съжалявам, че не мога да му го кажа, но ще му го кажа в подходящ момент, благодаря на колегата Янков, че е проявил това желание. Знам, че е подкрепен от вас, защото знае какво се изисква, какъв кураж се изисква да го направиш. Бил съм в конкурсна процедура и с трима участника, бил съм и сам. Не знам кое е по-трудно, но действително вярвам, че всяка конкурсна процедура изисква преди всичко личен избор. Понеже вярвам в личните избори, уважавам, както избора на всеки един човек, така и на всеки един, който е решил да върши това, за което днес говорим.

Мисля, че това, което отличаваше Варна през изминалите години, с което винаги сме били известни сред хората, това, че варненци са някак обединени.

Последно си говорех с колега от София от административните съдилища и тя каза: "вие, варненци все някак си намирате начин да се подкрепяте". Сега, моето усещане не винаги е било такова, защото аз съм максималист в много отношения и искам капацитета и качеството на хората, аз наистина виждам много капацитет в колегите от в нашия град, да бъде показван, да бъде показван и извън рамките на делата.

Ето защо част от мотивацията ми беше, че аз познавам голяма част от вас, познавам възможностите на състава на съда, познавам един сравнително млад екип за апелативно ниво и виждам някои доста ценностни разбирания, които кореспондират с моите.

Преди няколко месеца, с радост видях, четирима съдии от Апелативен съд – Варна с имената си украсяват корицата на едно помагало на НИП – колегата Лазарова, колегата Аракелян, колегата Колева и колегата Тончева.

Благодаря Ви! Аз знам какво е да започнеш да управляваш една структура и да няма от къде да прочетеш, да няма от къде да прочетеш теория.

Благодаря ви за това, което сте свършили и се надявам този капацитет да се развива.

Понеже времето напредва, в концепцията си съм изложил максимално надявам се стегнато, в мой стил, това, което смятам, че е необходимо. Концепцията я изготвих за пет дена, горе долу, към Гергьовден до момента в който я депозирах, така, че може да съм пропуснал нещо, но това, което мога да кажа за правораздаването в Апелативен съд – Варна е един изключителен добре структуриран съд, нормална натовареност, високи резултати, срочност и качество и това прави впечатление на всички.

Казах мотивиран и сравнително млад екип, хора с енергия.

Администрацията е оптимизирана, съответна на нуждите. Наясно са, че предстоят промени в администрацията и техните проблеми няма как да бъдат избегнати. Говори се за въвеждане на voice-to-text, ЕИСС е на компютрите от няколко години, знам, че се работи по PONS, има и работна група в ВСС, т.е. ще се променят най-вероятно правилата за конкурси и апелативните и окръжните съдилища ще бъдат много по-натоварени в кадровата политика и то реално натоварени.

Имаме една голяма енигма и едно предизвикателство може би - изкуственият интелект, колеги, който навлиза в някои структури и системи, ние няма как да го избегнем.

Така, че ние имаме много предизвикателства, които трябва да решаваме.

Аз лично също понякога обичам да стоя в зоната си на комфорт и смятам, че технологиите ще ни направят по-свързани. Бъдещето е на технологиите, знаем, че каменната ера е приключила не защото са изчерпани камъните на тази земя, просто има нови технологии, които правят живота много по-лесен.

Така, че това ще се случи.

Мисля, че през изминалите години в Окръжен съд – Варна и това е видимо и за част от вас, с които работихме с екипи и извън град Варна ние работихме с много нови технологии, нововъведения, неща, които улесняват и трябва да улеснят и живота и работата на хората, а и да дадат оня екологичен и технически отпечатък върху работата на всеки.

Мисля, че имаме опит във въвеждането на такива технологии, няма да ги изброявам, просто ги маркирам.

Познанието ми за региона, мисля, че това, което мога да кажа за нашия регион, в концепцията си съм направил един кратък анализ на демографски и икономически особености на региона, няма да се спирам върху тях, защото не мисля, че това е най-важното в момента.

Познавам апелативния регион, в качеството си на координатор на ВСС по проект за медиацията. През изминалата година имах възможност в рамките на няколко седмици да посетя всеки един съд в апелативния район, запознат съм, както с колегите, така и с проблематиката, така и с материалната им база.

Аз познавам инфраструктурата на целия апелативен район, проблемите са нехомогенни, някъде са много добре уредени съдилищата. Като цяло можем да кажем, че колегите работят също с нормална натовареност, изключително добри, земни и наистина човечни хора, хора със своите проблеми.

Имаме няколко точки, които наистина са проблемни. Сещам се за Тервел, сещам се за Омуртаг, сещам се за един сграден проблем в Исперих, който се налагаше така няколко месеца да решаваме. Така, че там има какво да се работи.

Имам опит в тази насока, защото през изминалите години се опитвах да

разрешавам и битови проблеми. Още е темата със съдебна палата, знаете, че в историята на Варна никога не е имало случай да има 14-дка отредени за съдебна палата. В момента това е така и имаме проектни дейности.

В активна комуникация съм и с кмета на Девня, за да се задвижи темата с изграждането на палата за града. За Провадия, от време на време се повдига въпроса, че и там предстои и действително разрешаване на темата със сградния фонд. Така, че имам опит и в това отношение.

Няма да говоря за материалната база на Варна, това е тема, която мисля, че на всички е омръзнала.

Мисля, че трябва да пристъпим към заключителните моменти.

По темата с написаните неща в концепцията няма да се спирам.

Да не забравяме, че основната цел за нас е правосъдието. Каквото и да правим, каквито и активности и мероприятия да ни интересуват, основната ни цел е правосъдието. В концепцията съм се спрял на това нещо, което изповядвам през всички минали години, че правосъдието може да бъде постигнато на два етапа – структура и добри кадри, кадрите решават всичко, както е казано. Така, че аз винаги съм се стремял да развивам кадрите и да изграждам адекватна материална база. Няма да ви припомням, всички сме свидетели какво се направи и от ръководството на Апелативен съд и от ръководството на Окръжен съд през миналите години. Така се случи, че ни се наложи да поправяме от покрива до дограмите, по коридорите и всички неща, за които им дойде време. Казвам дойде време, защото по времето, в което бях в екипа на госпожа Аракелян, се чудихме как да го направим това. Просто сградите бяха на разположение на МП, някак си когато се прехвърлиха във ВСС вече на мен ми беше по-лесно да управлявам тези процеси.

Развитието на кадрите, много съм писал в предните си концепции за развитието по хоризонтала, аз обичам да промотирам хората, с които работя. Знаете, че изградих изцяло нов екип когато постъпих в Окръжен съд – Варна, просто така се случи тогава, че просто се наложи да изграждам нов екип. В момента и Терзийска и Славкова и много колеги са запознати и доста често са ангажирани и извън Варна. Работех с МП, с ВСС с различни активности, така, че аз съм наясно, че аз самия съм доста активен председател и постоянно смятам, че движението е това, което ни спасява от застой.

Но контактите, които правя, естествено не могат да ми позволят да покрива целия интерес, който генерираше тези години към съда, така, че аз делегирах тези възможности на колегите си и благодаря, че те откликваха.

Това е моята идея за развитието по хоризонтала. Относно темата с кариерното развитие това е все още в правомощията на ВСС, а конкурсните комисии, знаете специално за Апелативен съд се прави от ВКС, така, че по тази тема няма да говорим.

Години наред съм се опитвал да развивам и кадрите и на ниво

администрация. Там създадохме правила, знаете, че ние сме улеснени, защото във Варна имаме специалност „Съдебна администрация“. В момента в Окръжен съд – Варна работят 4 човека по тази специалност, изключително подготвени и приятни хора, които лесно навлизат в материята.

Наясно съм, че с оглед спецификата на Апелативен съд, той не може да си позволи лукса да обучава един човек в продължение на 2-3 години, така, че тук даденостите са други, но това са теми, които се решават и по реда на самоуправлението.

Написал съм в стратегията си това, което смятам да изложа като акцент - и зоналните съвещания са нещо добре познато, обучението по приложение на СРС.

Като направих една сметка, че давам тези разрешения от 2008 година и едва ли има друг магистрат, който да е дал толкова дълго разрешения по СРС. Знам, че има проблеми и в лицето на лектори в тази материя, знам, че поне можем да направим обучение в рамките на Апелативния район, защото Варна има необходимия капацитет за това.

Развитието на материалната база, колеги, ще ви спестя като тема, защото Апелативния съд е направил всичко, каквото е възможно, мисля, че е направил повече от колкото е възможно за всичките тези години при тази сграда, която всъщност не е строена за съд.

Всеки един и от ръководството и колегата Манев, и колегата Бояджиева, колегата Здравкова, госпожа Аракелян направиха така, че сградата да е в това положение, но това не е сграда, строена за съд и това е тема, която стои.

Естествено, няма какво да се кахърим, да сме оптимисти. Гледах проектната документация и видях, че около 10 месеца за проектиране и най-оптимистичния срок е около 4 години и в следващите 5-6 години едва ли ще има нова палата, но поне трябва да направим това. Защото си давам сметка, че във Варна има съдии, които от първия си ден до пенсионирането си никога не са работили в самостоятелен кабинет. Това беше една от темите ни, защото съдийската професия е свободна професия. Моята основна амбиция е била винаги да бъде свободен и да работя със свободни хора. Но когато не можеш да гарантираш основната битова свобода на човека да дойде, да разполага с времето си, с пространството си, това вече на мен ми е било винаги трудно като административен ръководител и затова толкова съм работил по темата съдебна палата.

Благодаря на всички, искам да благодаря на Апелативния съд, че повдигнахме тази тема и в момента действително въпроса е поставен на вниманието на съдебния съвет.

Написал съм някои технически и медийни акценти, които могат да се подобрят, но това е нещо, с което не искам да ви отегчавам, знам, че се води една изключителна медийна политика, ю туб канала, изключително активни сте,

сещам се и виждам колегата Димитрова, Костова, Колева, радостно се чувстват сред младите хора. Да, наистина като ръководител на съд, който разви тези активности, направих една сметка, че само за миналата година имахме ангажирани около 1300 деца, не аз - колегите от Окръжния съд, за около десет години бройката е над 12 000. Смятам, че тази инвестиция в бъдещето не може да бъде оценена, но тя ще се оцени от някой друг.

Така, че ви благодаря и смятам, че действително имаме какво да правим.

Писал съм в концепцията си и за фейсбук групата и за ю туб канала, но няма да развивам това тук.

Благодаря ви много за вниманието!

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: – Благодаря Ви, колега Маринов. Колеги, имате възможност да зададете вашите въпроси към колегата Маринов.

СЪДИЯ БРАТАНОВА: – Колега Маринов, в концепцията си пишете, че не сте бил част от колектива на Апелативен съд – Варна, но това има и положителни страни, т.к. нямате сантимент при промяна на установения ред.

При това положение мислите ли, че в дейността на Апелативен съд - Варна можете да отчетете някаква слабост поне до този момент, има ли нещо, което смятате, че трябва да се промени в спешен порядък, коренно и съществено ?

СЪДИЯ МАРИНОВ: – Много благодаря за този въпрос.

Аз казах, че за мен това е една работеща структура.

Винаги, когато не си част от екипа, а това е видимо, аз затова тръгнах с успехите на кариерата ми.

Аз не съм бил част само от Апелативен съд – Варна, защото просто не съм кандидатствал и не съм имал тази възможност да кандидатствам, но на този етап аз не виждам възможност, не възможност, аз не виждам знаци за никакви промени. Както казах изключително много добре работеща структура, с оптимизиран състав, с опитен ръководен състав. Ние с всички вас сме работили и в състав, в екип, така, че аз нямам етичното право и не съм го правил не само по отношение на Апелативен съд, а и по отношение на районните съдилища, които по правило са в моя диапазон на действие на методически указания, да давам насоки кое как да се променя.

Колега Братанова, докато не си на терен, не можеш да виждаш какво има да се промени.

Когато станях председател на Окръжен съд - Варна аз не започнах с промените, промените сами ни намериха. Промените по принцип са тези, които се налагат, това е моето развитие като администратор, защото някои смята, че промените трябва да са революционни. Полека - лека разбрах, че еволюцията е това, което е трайно.

Ето защо аз не виждам никакво основание за някаква рязка промяна нито в структурата, нито в организацията, дори за никакви козметични промени. Просто

няма да е сериозно да соча такива. Това беше един вид обяснение защо в концепцията си аз не предлагам никакви промени, защото това би поставило въпроси какво би свършил, ако нямаш идея за никакви промени, за какво въобще се ангажираш с това.

Но знаейки, че в една верига, сещам се за този пример, търговска верига, на пет години сменят управителите, включително и най-добрите и това може би е принцип, възприет от нашия законодател преди много години, не защото стария се справя лошо, а защото новия идва и вижда петното на стената, с което стария вече е свикнал.

Просто промяната е част от всичко и аз не желая да правя промени, защото знам, че те не са това, което дава спокойствие на състава, а в нашата работа трябва преди всичко да има спокойствие.

С повечето от вас сме работили в състав и знаете, че аз не съм по резките движения и работя, включително и по проекти само с онези, които желаят.

Благодаря ! Отговорих ли Ви на въпроса.

СЪДИЯ БРАТАНОВА: - Да, колега, благодаря.

СЪДИЯ ДИМИТРОВА: – Аз искам да взема повод от думите на председателя на Апелативен съд - Варна като продължение на това, което беше изложено от колегата Маринов.

Вие чухте, колега Маринов, за това, че крайгълния камък в работата на Апелативен съд - Варна са били винаги установени стандарти по самоуправление.

Вашето виждане какво е по този въпрос и в контекста на това считате ли, че Общото събрание може да бъде подобен инструмент и за какво друго би могло да бъде използвано? Ясен ли е въпроса, като продължение и на Вашите думи досега, което беше дадено ?

СЪДИЯ МАРИНОВ: – Да, колега Димитрова, въпроса е безкрайно ясен.

Общото събрание като същност е институционален инструмент в съдебната власт. В България беше въведен преди около 10 години, мисля, че 2015 - 2016 година. Говоря за 2015 година, защото ние бяхме част от тези промени, събирахме се едни председатели да обсъждаме кое било удачно, кое не е било удачно. Аз много често ползвам Общото събрание и винаги когато мога аз предпочитам да използвам опита и знанието на колегите, защото знаете, че това, което ни води обикновено са емоциите. Когато едно решение доведе до недобри емоции, недобро усещане в хората, то никога не е добро. Естествено, аз уважавам, аз мога да кажа какво съм правил, с всички вас сме работили и знаете, че винаги се допитваме и винаги поставяме важните въпроси на обсъждане на Общо събрание. От това как смятаме, че е добре да се разпределят делата, какви правила да приемаме, не само за заместване по време на отпуски, до това как да изкараме приятните поводи и как мислите и по какъв начин да се ангажираме.

Сещам се, че когато за втори път тази година съдия Захарова дойде на нашето Общо събрание, тя каза, че това е един от моделите на самоуправление и действие. Много ѝ благодаря за тези думи, защото тя наистина се запозна, имаше възможност да види не само неща, които бяха вписани в отчета.

Ще кажа и нещо друго, аз съм бил ръководител на НО, бил съм ръководител и на ТО и знам какво е да се изправиш пред 60-70 човека Общо събрание. Един по-малък екип действително дава по-добри възможности всеки да се изяви.

Така, че не го казвам с чувство на някакво подценяване, но смятам, че в по-малък екип към 20-25 човека винаги механизмите на самоуправление действат много по-добре, защото се чува гласа на всеки. Знаете, че ако един човек вдигне 100 кг, двама не могат да вдигнат 200, трима не могат да вдигнат 300 кг. Колкото повече хора има, винаги има някой, който иска да не поема отговорност.

Последния път, в който се допитах до Общо събрание на ТО беше по повод дали да дам съгласие за продължаване на командировката на един колега от нашия съд в чужбина - колегата Радостин Петров, и аз им казах вижте колеги, аз мога да дам съгласие, но вие ще работите с един по-малко, на вас ще разпределяме делата, които той така или иначе е оставил, какво ще кажете. Получи се много странно, накрая трябваше моя глас да е решаващ, но беше изключително ценно да видя кой как разсъждава и наистина е хубаво да виждаш инициативността на колегите. Така, че аз много разчитам на това, защото моето така разбиране е, че: "Трима за триста не могат да мислят", това е народна мъдрост. Съберат се трима на едно ръководство, да, но те не могат да се сетят за всички нюанси, които имат.

От тази гледна точка мисля, че съм отговорил.

Винаги ме улеснява.

Благодаря!

СЪДИЯ ДИМИТРОВА: - Да, отговорихте на въпроса ми.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: - Във връзка с въпроса на колегата Димитрова и понеже действително за нас от години самоуправлението е естествено като дишането аз искам да допълня въпроса по следния начин:

Ние действително разрешаваме всякакви въпроси общо - или в отделението, или в Общото събрание, съобразно въпроса. Като започнем от разпределението на съдиите по състави, което става в рамките с гласуване и обсъждане в съответното отделение, през обсъждане, номиниране и избор на колеги, които да бъдат командировани и така да се направи предложение до председателя, до това кой в коя стая да бъде, което може да се приеме и за битова тема, но както казахте Вие, колега Маринов, до толкова е изчерпана материалната база, че това също е част от нормалното битие на всеки един магистрат и т.н.

Вие имате ли практика точно по тези неща, командироване и т.н. ?

СЪДИЯ МАРИНОВ: – Ние правим също така, може би вие знаете и може би някой от вас са видели протоколи от Общи събрания, така от колегите, които виждам тук от ТО помните как бяха командировани последните хора в съда.

Истината е, че за тия 10 години аз много се въздържах да командирам, специално от районните съдилища, но последните години се наложи. Когато имаш над 20 % от екипа, който ти липсва, но това са правила, по които ние командироваме.

Случвало се е обаче, правиш Общо събрание и няма нито един да е събрал мнозинство, сега се едно събрание от наказателно, където единия с три, другия с два, някои с по един глас и аз казвам : " добре, какво да правим сега " и вземам решение естествено. Но няма как да допуснеш в екипа човек, който не е приеман или не е бил част от този екип и без да е с ценностна система. Наясно съм с това. Не знам какво е достигало до тук, но ние също правим така. Буквално от последните седмици, в гражданско знам, че се правят постоянно Общи събрания, на които присъствам, на други не, имаме много сериозни предизвикателства. Знаете, че Варна е единствения град в България, където има специализирани детски състави и част от нас са работили в тях, така че според ЕИСС има неравномерна натовареност на съдиите при ангажиране с тази дейност.

Ето защо на нас ни се налага постоянно да вземаме подобни решения.

Естествено, знаете, че съм привърженик на практиката малки правила, прости правила, които да се спазват обаче, да са ясни и да се спазват.

Така, че едно от нещата, които направих е да систематизирам всички заповеди по определената тема. По този начин заповедите пазят съдиите, пазят председателя. Винаги можеш да кажеш има заповед, затова общи правила, но тези правила се приемат на Общо събрание, т.е. колегите знаят и участват в тези процеси по приемане на вътрешните правила.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: – Т.е. съдиите имат влияние върху кадровата политика, върху битови неща ?

СЪДИЯ МАРИНОВ: – Да, тук, понеже знам, че кадровата политика с командироването е много чувствителна тема на национално ниво и тя е отново основна тема на ЗСВ и се работи в момента. Смея да твърдя, че регионалните общности нямат своя глас засега в кадровата политика, в истинската кадрова политика. Това е колективна мярка, знаете, че много често се критикува.

Но моята теза от няколко години е, че регионалните съдилища трябва да вземат по-сериозно участие в кадровата политика и моето последно предложение, което направих още миналия ноември, сега виждам, че е залегнало като предложение, е Апелативните съдилища да изграждат комисиите, които ще избират апелативни съдии, ВКС да изграждат комисионии, които ще избират върховни съдии, а окръжните съдилища - комисиите, които

ще избират окръжни съдии. Тази концентрация на ангажиментите на ВКС очевидно доведе до ред други теми, които не искам да коментирам.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: - Темата за кариерното израстване, това е само част от проблемите.

СЪДИЯ МАРИНОВ: - Аз обичам думата професионално развитие, защото кариерата е графика и затова за мен е важно професионалното развитие.

СЪДИЯ ДЖАМБАЗОВА: - Диалогичен човек ли сте като продължение на предходния въпрос и кои Ваши лични качества ще спомогнат да изпълнявате функцията административен ръководител?

СЪДИЯ МАРИНОВ: - Тук трябва да говоря за себе си, което ми е много трудно. Удобно ми е да говоря за това, което съм правил.

За своето усещане дали съм диалогичен, защото аз каквото и да кажа много е важно вие какво усещане сте имали през годините.

Първо, разбрах, че председател не се става за един ден, трябваше 2-3 години за да навляза в тази материя, въпреки, че имах удоволствието да работя и с колегата Славов в Районен съд, който ми даваше огромна свобода и периметър, в който действах и смятах, че знам много. С Ваня няма какво да говоря, имах огромния шанс през 2008 година, когато тя ме номинира за заместник-председател. Разбрах обаче, че основната задача е първо да бъдеш сред хората.

Колега Джамбазова, това ще се опитвам да правя през тези години, да идвам максимално рано, да си тръгвам, естествено когато имам задачи да ги свършвам, кабинета ми винаги е отворен. Когато съм могъл съм помагал на всеки и в социално битови и във всякакъв план. Аз обичам да помагам.

Имам своето виждане за въпросите, винаги изслушвам чуждото мнение или мнението на другите, защото казах аз няма как да имам поглед върху цялата система, а и уважавам личните избори. Споменах преди малко, че най-голямата ценност на професията ни е, че първо сме свободни хора, ние сме такива хора и имаме шанс да работим с такива хора. Няма как да имаш лична свобода ако не уважаващ преценката на другия.

Винаги съм се вслушвал в мнението на всеки и съм споделял и съм възприемал много често чуждите тези или тезите на другите хора, те не са чужди тези. Когато си говорихме с един колега, че всъщност всички сме едно в контекста на източната философия, наясно съм, че всеки един от нас има еднакви емоции, чувства и виждания в генерален план, като детайли се различава и това е част от европейските ценности всъщност - да сме еднакви в дейностите на разнообразие във вижданията си.

Мисля, че Ви отговорих на въпроса.

СЪДИЯ ДЖАМБАЗОВА: - Да.

СЪДИЯ КОЛЕВА: - Господин Маринов, Марине, познаваме се отдавна,

когато представяше своята мотивировка за това защо се чувстваш готов да кандидатстваш за този административен пост спомена доста неща – опит, желание, енергия, знания, но не чух екип.

Моя въпрос е как виждаш реализацията на своята работа в екип. Този екип виждаш ли го сред нас, колегите от Апелативен съд – Варна или го виждаш някъде навън ?

СЪДИЯ МАРИНОВ: – Благодаря! Казах, че част от мотивировката ми е, че виждам тук сработен екип, работещ оптимизиран екип от хора, които споделят моите ценности не само по темата на правосъдието, което е основно, но и по темата на всичко онова, което направи Варна различна последните години.

Когато бъдещето е някъде назад, както казват психолозите, аз ще се върна назад. Когато ми се наложи да изграждам екипи, аз винаги първо гледам в органа, в който работя, по ред причини.

Първо, тези хора най-добре познават ситуацията там, екипа, аз не визирам само управленски екип. Може би отговорът се състои във въпроса. Познавате и колегата Славкова, и колегата Терзийска, и колегата Станчева, с която работех, и колегата Петкова. Аз съм ги номинирал и съм споделял моето желание да работя с тях, водейки се точно от това виждане, че първо работещ и добре играещ отбор не се пипа. Опитът ми в спорта показва точно това - когато отбора върви, играта върви, екипа не се пипа. Но така или иначе тук предстои промяна и тя е по закон, тя няма как да бъде избегната, така, че моето правило е винаги е първо да се огледаш в мястото, в което работиш, защото най-добре познаващите ситуацията хора са там, другото е лудост, другото е авантюра.

Има нещо друго. Първото условие обаче е някой да иска, да желае да работи, защото аз съм работил и ми се е налагало да решавам проблеми в районните съдилища и знам какво е да се налага да мотивираш колеги да се опитат дори да кандидатстват за позиция, тук казват „не искам“.

Първо, за това тръгнах от желанието, първо е желанието обаче, естествено в случай, че бъда предпочетен от СК е някой да желае да е зам.-председател, защото аз ако не желая да правя нещо, аз нищо никога не съм правел нещо, което не желая.

Така, че дано да съм отговорил на въпроса, защото практиката ми е такава аз си избирам зам.-председатели от екипа в отделението.

СЪДИЯ КОЛЕВА: – Виждаш ли потенциал за изграждане на такъв съвместен екип ?

СЪДИЯ МАРИНОВ: – Виждам потенциал за изграждане на нови екипи в бъдеще, защото знам, че най-естественото нещо е промяната. На мен ми се наложи да сменям екипи и то не управленски екипи, на мен ми се наложи да сменям съдийски екипи, постоянно да работя в различни конфигурации, но на този етап аз не смятам, че управленския екип трябва да бъде преосмислен или пипан, защото работи добре.

За в бъдеще, ако това се наложи, защото колегите искат да се развиват и аз не мога да кажа какво някой ще му се окаже като възможност и той ще приеме, тогава погледа ми е винаги в съда и сред хората, които работят.

Вие знаете, че по времето, когато трябваше да номинирам колегите за окръжен съд тогава го нямаше този институт на Общо събрание. През 2014 година нямаше становище на Общо събрание, съдиите Терзийска, Славкова и Росица Станчева бяха мои номинации, аз тогава търсех естествените лидери в отделението и хората с най-много опит, това ми е обичайния подход и естествено, хората, които искат, защото Диана не искаше.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: – Ако правилно разбирам въпроса на колегата Колева, неговият подтекст е дали Вие бихте се съобразили с предложението на съответната колегия?

СЪДИЯ МАРИНОВ: – Аз винаги се съобразявам, защото другото е да правиш нещо срещу хората, с които работиш.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: – В концепцията е записано, че има нужда от повече обективни правила при подбор на администрацията. Мислех да задам този въпрос, но сега в представянето чух оценката за спецификата на работата на Апелативен съд, съотв. при подбор на администрацията, което изцяло ме удовлетворява.

Колеги, ако няма повече въпроси към колегата Маринов, да му благодарим, сериозно беше това представяне, повече от 40 минути.

Благодаря Ви, колега Маринов.

Съдия Маринов напуска съдебната зала.

ОБЯВЯВА СЕ ПОЧИВКА от 15 минути и в 12:45 часа продължава Общото събрание на съдиите при Апелативен съд – Варна.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: Колеги, да продължим работата на нашето ОС. Да проверим кворума след почивката.

В залата присъстват лично 17 от титулярните съдии, съдия Магдалена Недева потвърждава присъствието си чрез Вайбър връзка. Присъстват 4 – ма от командированите съдии, съдия Даниела Томова – командирована в Апелативен съд Варна потвърждава присъствието си чрез Вайбър.

В залата влиза за изслушване съдия Янко Янков.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: - Колега Янков имате думата.

СЪДИЯ ЯНКОВ: - Уважаеми колеги, в качеството си на един от двамата кандидати за длъжността на административен ръководител на съда днес заставам днес пред вас, за да споделя вижданията си за неговото бъдещо развитие. Нещо, което съм направил опит да сторя и в концепцията си, поради което съвсем схематично и в обобщен вид ще направя опит да я представя пред вас. Тя съдържа една истина, много факти и няколко извода на тези факти и накрая моите възгледи за близкото бъдеще на този съд.

Истината или защо се кандидатирах.

Мога да ви уверя, че не взех това решение нито спонтанно, нито инцидентно.

Първо, искам да отбележа, че откакто законът даде възможност на Общите събрания да издигат кандидатури за поста административен ръководител на съответния съд, то аз категорично и неотменно съм заемал позиция, че Апелативен съд - Варна трябва да има такъв кандидат. Това е наложително, желателно е, според мен, за колектив, в който работят изградени професионалисти и житейски мъдри хора. Хора, отнасящи се с чувство за отговорност, както пред съда, така и пред обществото, и в който колектив противоречия няма и не е имало.

Противното би се възприело като сериозен негатив или като липса на морална отговорност. Или поне така го приемам аз.

Веднага искам да подчертая, разбира се, че аз никога не съм се виждал като единствен кандидат на този съд. Никога! Всеки един от вас, според мен, има качествата и способностите да заеме този пост, което съчетано с достатъчно желание от негова страна, го прави подходящ за тази длъжност. Мисля, че аз не правя изключение от вас и поради това считам, че бих могъл да се справя тези предизвикателства.

За мен обаче от първостепенно значение винаги е била подкрепата на колегите ми, т.е. вашата.

Няма да скрия, че разговарях първо с всеки един от колегите от НО. Тук правя една скоба и казвам, че не съм разговарял единствено с Десислава, не поради факта, че тогава тя беше командирована, а поради факта, че все пак не се познавам добре с нея и имах притеснения, че това би могло да бъде изтълкувано като ходатайство за самия мен, нещо, което не мога да допусна. Едва след като получих подкрепата от колегите си от наказателно отделение, реших да потърся и вашата подкрепа, защото обратното е немислимо. Ако колегите, с които работя всеки ден и заседавам всяка седмица в тази зала, ако сред тях не намирам подкрепа, то не виждам как бих имал морал и съвест да искам такава от останалите. И така, след като получих подкрепата от колегите си от наказателно отделение, се обърнах за подкрепа и към всички вас.

На проведеното Общо събрание на 17.04. тази година останах впечатлен от факта, че всички вие ми гласувахте доверие и мога да кажа, че точно в този момент взех окончателното решение да направя тази стъпка в професионалния си и личния си живот.

Смятам, че имам необходимия житейски опит - на 59 години съм, а и също необходимия професионален и управленски - с 30 години юридически стаж съм, от които 26 като съдия. Знаете, че последните 10 години заемам и продължавам да заемам длъжността Зам.-председател на съда. При изпълнение на задълженията си вложих всичко от себе си, за да осигуря нормална, стройна организация на работата в отделението, както и благоприятен работен климат -

ако не материален, то поне психологически.

Отговорен човек съм, за мен понятия като морален дълг, дълг пред обществото, пред съда и колегите не са и никога не са били кухи фрази. Това, колеги, е истината.

Фактите тук са много. Някои от тях интересни - като например, че в района на Апелативен съд – Варна работят общо 300 съдии, който факт научавайки го, веднага извика у мен една асоциация с едни други 300 човека от миналото, които са бранили Термопилите и правото си на свободен живот. Нашето предизвикателство е по-малко, но също толкова важно. Ние сме призвани да браним от своя страна толкова ценното право на хората да получат справедливост.

Други от фактите фигурират в годишните отчети, на тях няма да се спирам. Фактите, макар и неинтересни, са обаче с особена важност, т.к. въз основа на тях могат да се направят съществени изводи за работата на този съд и за царящата в него атмосфера.

Какви изводи могат да бъдат направени ? Аз съм ги кръстил „изводи и достижения“.

Достижения, защото в крайна сметка всичко това е постигнато благодарение на всички нас.

1. Постигнат е бих казал оптималният вариант по отношение броя на съдии и съдебни служители, респективно в съотношението между тях, което осигурява нормалното функциониране на съда. При липса на значително увеличение на делата този съд, в този си състав, той е напълно в състояние да решава поставените пред него задачи, а именно да разглежда и решава делата в разумни срокове. Което обаче не означава, че при намаление на делата не бих се противопоставил на опити за намаляване щатната численост на съда, било то откъм щатна численост на съдии, било то по отношение щатната численост на съдебни служители. На такова нещо бих се противопоставил, разбира се, с всички аргументи, до колкото това е възможно, защото това са синусоидни процеси.

2. Постигнати са изключително добри резултати при решаването на делата - както по отношение на приключените в 3 - месечен срок, така и по отношение критерия срочност и качество на съдебните актове. И това, колеги, при положение, че този съд е сравнително натоварен съд.

Обръщам се към статистиката, колкото и скучна и пренебрегвана да е. Варненски апелативен съд по натовареност по щат е втори след Софийски апелативен съд. По действителна натовареност той е трети след Софийски и Великотърновски, където Великотърновският апелативен съд има проблеми с попълването на състава, затова картината е така, но този съд е на второ място след Софийски апелативен съд.

Тези резултати държа да отбележа, се дължат изцяло на

професионализма на работещите в съда хора, както съдии, така и съдебна администрация.

Посочената констатация е валидна, според мен, и за окръжните съдилища в района. Т.е. като цяло бих могъл да заключа, че правораздаването в апелативния район е на много добро ниво, като част от това се дължи и на този съд.

Тук ми се ще да цитирам госпожа Павлина Панова, може би колегите от наказателна колегия си спомнят на един семинар тя какво ни каза: "Колеги, не забравяйте никога, че вие сте Върховния съд в този район".

С това, колеги, не искам да принизя по някакъв начин труда на колегите от окръжните и районните съдилища, в никакъв случай, искам само да кажа, че според мен ние носим много по-голяма отговорност, както морална, така и професионална от тях.

3. Създадена е една спокойна и работна атмосфера и организационна среда, които несъмнено спомагат за изпълнение на професионалните ни задължения от една страна.

Същевременно, от друга страна, тази спокойна атмосфера дава възможност за личностно развитие и за самоусъвършенстване на всеки един от нас според неговите индивидуални потребности. Сред нас има хора, които са в сферата на образованието, творчеството, спорта, сред нас има хора, които защитиха докторанти – госпожа Аракелян, госпожа Тончева, има хора с интерес и творчество – колегите Петя Петрова и Светослава Колева, има хора и с интереси в спорта – Жоро Йовчев. Всичко това, колеги, според мен става възможно, благодарение на царящата тук от години спокойна работна атмосфера.

4. Следващо достижение е широкото застъпване на съдийското самоуправление в съда. То намира изражение в прякото участие на съдиите при решаване на въпроси от значение, както за вътрешната организация на съда, така и за разпределението на отговорности - при определяне индивидуалната натовареност на съдиите, при нейната промяна, при избора на съдии, които следва да се командирова в апелативния съд, разпределение на кабинети, прегледи и социални активности и т.н.

Направих си труда да изброя Общите събрания, проведени във Варненския апелативен съд. Към пролетта, считано от 2014 година, те бяха общо 47, документирани с протоколи.

Множество такива събрания се провеждат и в самите отделения. Специално в наказателно отделение за този период са проведени над 26 такива Общи събрания, които са протоколирани, извън тях оперативни сбирки и решаване на текущи въпроси са много повече.

Всичко това, колеги при положение, че за две години замря социалния живот в обществото и почти замря и в съда.

5. На последно място, не без значение, разбира се, съдът активно е ангажиран с обществено полезни и социални каузи, както и с новаторски образователни инициативи. Поддържа се добро взаимодействие със студенти и ученици от различни специалности в средни и висши учебни заведения.

Защо се спрях на тези изводи и достижения, както ги наричаме? Защото те дават в най-общ план рамката на постигнатото до момента и съответно изграждането на една представа за бъдещата посока на развитие на съда.

Това развитие аз виждам в следните насоки:

1. Поддържане качеството и срочността на правораздаването, не казвам повишаване. Разговарях с колегата Лазарова и достигнахме до извода, че човек може да повишава нещо, но до определени човешки и професионални граници, след които би трябвало да го поддържа, затова не го казвам повишаване, а поддържане. Няма съмнение за нито един от нас, предполагам, че основна задача, която стои пред съда, е именно постановяване на справедливи съдебни актове при разглеждането и решаването на дела в разумни срокове.

2. Развитие на човешките и материални ресурси. Съжалявам, че използвам термина „човешки ресурси“, който може да се приеме, че обезличава човека, но го използвам за целта на изложението.

Тук съвсем накратко ще маркирам какво разбирам аз под това и какво влагам в тази цел, как ще се стремя да повишим развитието на тези човешки и материални ресурси.

Ами колеги, примерно:

1. Стремеж към повишаване квалификацията на съдии и съдебни служители, който стремеж трябва да е постоянен, за да сме в крак с времето чрез обучения - централни, регионални и т.н.

2. Поддържане на мотивацията у всеки един от нас. Това би трябвало да стане чрез формално и неформално общуване, намиране баланс между лични и общи за съда цели, както казах между личните интереси и между професионалните задължения.

3. Повишаване участието в международно сътрудничество и обмен.

4. Развитие на утвърденото вече в нашия съд съдийско самоуправление, примерно използване на различни форми за дискусия по общи за съда въпроси.

5. Трябва да се полагат и усилия по постоянно оптимизиране на съдебно-административната дейност, защото това го налага времето. Ако сега сме в крак с времето, то утре може да се окаже, че не сме и това да постави нови предизвикателства пред нас. Подобно изоставяне не бива да се допусне чрез предприемане на серия от мерки, в т.ч. с обучения, както на съдиите, така и на съдебните служители,

6. В посока дигитализиране и електронно правосъдие няма да се спирам, мисля, че с въвеждането на ЕИСС и ЕПЕП към момента е постигнато достатъчно в тази област. Разбира се, всички съвременни достижения ще бъдат

част от моята активност.

7. Материално-техническа база. Вероятно колегата Маринов ви е занимавал с това, аз лично нещо повече от него не мога да кажа, още повече, че той като председател на съд, който отговаря за поддържането на Съдебната палата, е по-запознат с проблема. Но, все пак какво е моето виждане по въпроса. Аз смятам, че това е единственият сериозен проблем, който стои за разрешаване пред съдилищата и прокуратурите в град Варна и в частност пред техните административни ръководители. Досега не е бил решен, а не е бил решен, защото това не зависи пряко и единствено от административните ръководители. Ако това зависеше от административните ръководители аз съм сигурен, че щяхме да сме в сграда, осигуряваща необходимия ни комфорт и сигурност, както на нас, така и на гражданите и страните в процеса. Изграждането на такъв проект и сграда предполага един комплексен подход, минимум с участието на изпълнителната власт в лицето на Министерство на правосъдието и разбира се на ВСС. Ролята тук на административните ръководители аз виждам в инициативността при акцентиране на проблема, активност при във взаимодействие помежду си, за да фокусират върху този проблем отговорните за това институции. От своя страна аз декларирам готовност за подобна инициативност.

8. Повишаване на общественото доверие. Един несъмнено важен аспект на дейността ни. Виждам го като продължаване на доброто взаимодействие с медиите, в образователната сфера, поддържане и взаимодействие с различни образователни институции и разбира се - продължаване на ангажиментите в социално и обществено значими каузи.

Колеги, изложеното не е нещо ново за мен, нито за вас, това не са никакви революционни идеи. Всичко това е правено до момента, но така или иначе аз го намирам за добро и правилно, поради което смятам, че трябва да бъде продължено, като разбира се вървим в крак с времето и реагираме адекватно на предизвикателствата, които бъдещето несъмнено ще ни предостави.

Накрая, аз като обикновен човек, като обикновен съдия, имам едно просто желание, което бих желал да споделя с вас. Това ми е желанието, скрито зад всички тези цели и приоритети.

Бих искал, колеги, да продължим да работим отговорно, в разбирателство и в хармония, както със себе си, така и помежду си, да се разминаваме в съда, а и извън него с усмивка, иначе казано да запазим тази добра, спокойна, работна и колегиална атмосфера, която е създадена и смятам, че ще продължи да създава условия и за добри резултати.

Ако успея да сторя това, с вашата активна помощ, разбира се, то значи моето желание се е сбъднало, и на 04.10.2030 година, петък, ще мога с открито сърце и гордо вдигната глава да напусна съда.

Благодаря ви, колеги, мисля, че не ви отегчих, маркирах съвсем накратко

това, което исках да кажа, готов съм да отговарям на въпроси.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: – Благодаря Ви, колега Янков!

Колеги, сега вече е момента за възможността да зададете вашите въпроси.

СЪДИЯ ДИМИТРОВА: – Аз си позволявам да задам, с оглед на реципрочността на двамата кандидати същия въпрос, който зададох и на колегата кандидат Марин Маринов. В конкретния случай ще подчертая, че моят въпрос е свързан с Вашата концепция, колега Янков, т.к. в нея е залегнало доста сериозно и сте акцентирали на установените стандарти в Апелативен съд – Варна във връзка със съдийското самоуправление и ролята на Общото събрание.

Смятате ли първо, Вие всъщност с това приключихте, смятате ли да продължите тези традиции, които са вече установени и Вие сте пряк участник в тези десет години като член на административното ръководство да се развиват и да се спазват тези традиции от една страна и от друга страна Общото събрание като инструмент на самоуправление, според Вас, за какво друго би могло да се ползва?

СЪДИЯ ЯНКОВ: – Аз няма да се спирам на правомощията на Общото събрание, които са отбелязани в ЗСВ, те очевидно и недвусмислено трябва да бъдат спазени.

Що се касае за съдийското управление аз лично винаги съм бил за него. Тук въпроса, според мен трябва да бъде поставен на принципна основа, т.е. да говорим за онези правомощия, които са извън правомощията, които закона предоставя на Общото събрание.

По въпроси, чието решаване налага те да бъдат решени в дългосрочен план първо и второ - въпроси от съществено значение за организацията на работа на съда, трябва да бъдат решавани от Общото събрание, това съм категорично „за“.

Що се касае за въпроси, които трябва да бъдат решени бързо, оперативно, технически въпроси, да, те биха могли да бъдат решени и от административното ръководство.

Но пак казвам какво отнасям примерно към това, какво би могло да реши Общото събрание. Да, Общото събрание би могло, както и сега да приеме правилата за организация в съда, натовареността на всеки един от съдиите, наложително е да се произнесе, когато и процента на натовареност на някои от съдиите следва да бъде коригиран и т.н., това са все въпроси, които няма как да бъдат решени по никакъв начин от административния ръководител. Ако щете дори и по някои социални въпроси, не дай си Боже да се стигне до такива като оказване помощ на колеги, дори по въпроси за профилактични прегледи, трябва да се търси решение от Общото събрание. Защото, колеги, според мен тежестта на решението на Общото събрание е много по-голяма, отколкото тежестта на

решението на един административен ръководител.

Така, че винаги би било по-добре да се постави въпрос на вниманието на Общото събрание, ако той бъде решен именно чрез решение на Общото събрание, това ще му даде стабилитет.

Със сигурност има десетки хипотези, които сега не мога да кажа кога бихме могли да търсим решение на Общо събрание и кога не, но така или иначе според конкретния случай.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: – По същия начин, по който попитах колегата Маринов, ще Ви задам следния въпрос : ще продължите ли практиката например да се командироваат съдии по решение на съответната колегия, ще продължите ли практиката Общото събрание да решава относително дребнотемие, но всички знаем, че не е такова, каквото е разпределението на кабинети по решение на Общото събрание съобразно приетите стандарти и т.н.?

Т.е. ще продължите ли най-сърцато и ефективно с усещането за смисленост да използвате общия вот, общия глас на редовите съдии.

СЪДИЯ ЯНКОВ: – Да, бих го направил и то с удоволствие.

Пак казвам, че не се имам за нещо повече от останалите, нито за по-професионално подготвен, нито за повече натоварен с идеи, отколкото всички вас. Отворен съм за идеи, да, ще продължа това, аз мисля, че то не бива да се поставя въобще под въпрос.

А що се касае за командироването мисля, че е утвърдена практиката в съда и вие знаете как става командироването в този съд. Взема се решение на събрание на отделното отделение, след което като се отправя предложението до председателя на съда. Не виждам защо един бъдещ председател и какви причини би имал той да откаже да се съобрази с решението на Общото събрание. Така, че, да, това е идеята на самоуправлението в крайна сметка, всички да участват в него. Понятието „споделено управление“ е на госпожа Аракелян, затова не го използвам, но да, това е споделеното управление - да се даде възможност на всички вас да участвате в организацията на работата и в управление на процесите в този съд.

СЪДИЯ ДЖАМБАЗОВА: – Задавам същия въпрос, който зададох и на колегата Маринов. Диалогичен човек ли сте и кои Ваши лични качества биха помогнали за реализиране на функциите на административен ръководител ?

СЪДИЯ ЯНКОВ: – Ако приемем, че диалогичен означава да си, образно казано да водиш диалог с другия, иначе казано, да си отворен за чуждите мнения, да си способен да го чуеш и когато то е аргументирано и логически съдържано да го приемеш, бих казал, че по презумпция всеки един съдия би трябвало да е диалогичен. В крайна сметка голяма част от съдиите заседаваме в състав, било то със съдебни заседатели, било то с колеги съдии, така, че предполага се, по тази причина, че съдиите са хора диалогични.

Освен да се съобразяват с мнението на колегите си все пак често се налага те да се съобразят със становищата на страните. Пак казвам, ако те са аргументирани и логически издържани.

Така, че от тази гледна точка, да, аз съм диалогичен, като съдия.

Като човек бих казал също, преди малко споменах, че винаги съм отворен за нови идеи, винаги съм готов да слушам мнението на колегите си и съм се съобразявал с него. Пак казвам, т.к. са ме убедили със сериозни и логически издържани аргументи.

Що се касае не само за диалог в правото, диалог в живота на съда също няма да забравя колегата Жоро Йовчев, като казваше, че моята врата е винаги отворена. Да, така е, колеги, моята врата е винаги отворена и ще бъде отворена за всеки един от съда, било то съдия или съдебен служител, който желае да сподели с мен негови идеи, негови интереси, ако щете и негови лични проблеми.

Да, смятам, че съм диалогичен, в този смисъл, който изложих, така мисля аз.

СЪДИЯ КОЛЕВА: – Виждате ли, господин Янков себе си в екип от този съд?

СЪДИЯ ЯНКОВ: – Няма как да виждам себе си с екип от друг съд.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: – Конкретизирам въпроса. Вие бихте ли се обърнали към сегашния състав на Апелативния съд, за да подберете своя екип, ако спечелите доверието на СК и как ще го направите, ще се вслушате ли в мнението, становището и преценката на съответното отделение?

СЪДИЯ КОЛЕВА: – Да, допълвате въпроса ми, очевидно въпроса не вълнува само мен.

СЪДИЯ ЯНКОВ: – Очевидно е, че ако се случи това екипът ще бъде от този съд, това е първото.

Второто толкова очевидно нещо е, че пак казвам, ако това се случи, веднага би следвало да се намери, като казвам намери, да се избере кандидат за НО, т.к. това отделение ще остане без председател. Да, разбира се, това смятам. Трябва с всички колеги в НО да се реши и след като се разбере с гласуване кой би могъл в крайна сметка да се нагърби да изпълнява тези задължения, ще спазим закона, той ще бъде изслушан пред Общо събрание на съда и след което ще бъде направено предложение.

Нямам идея кой точно, пак казвам това ще се реши на Общо събрание на отделението и така ще стане.

Що се касае за останалите зам.-председатели, аз не намирам за необходимо на този етап те да бъдат сменяни. И колегата Славов, и колегата Братанова са съвестни, стриктно си вършат задълженията, поради което пак казвам на този етап не сезирам никакви разумни причини да се лишавам от тяхната помощ.

Има и нещо друго, така наречената приемственост, много трудно би било,

ако се смени изцяло ръководството на съда, цялото административно ръководство на съда, административния ръководител и тримата заместници, това, според мен би довело до сътресение и проблеми в организацията на работата на съда. Това ми е мнението и така бих подходил.

СЪДИЯ БРАТАНОВА: – Констатира ли някакви слабости в дейността на Апелативен съд – Варна ?

СЪДИЯ ЯНКОВ: – Дали констатирам слабости в този съд? Вчера си мислех кой е най-големия недостатък на този съд, освен материално техническата база, ще ви кажа, без да се обиждате най-големия недостатък на този съд е сравнително високата средна възраст на работещите в него, друго не намирам. Това, разбира се, е единствено в кръга на шегата, уважаеми колеги.

/ Смях в залата /

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: - Един въпрос, колега Янков. С Вас положихме всички усилия и успяхме да надградим международното партньорство с Областния Върховен съд в Нюрнберг. Вие ще продължите ли тази традиция, тези високи стандарти в международното правно сътрудничество, не само със съда в Нюрнберг, за което получаваме непрекъснато покани. Имате ли амбицията Апелативен съд – Варна да излезе и да продължава да стои в международното правно сътрудничество ?

СЪДИЯ ЯНКОВ: – Абсолютно, защото, винаги съм казвал, че авторитетът на един съд и въобще на съдебната система трябва да бъде изграждан по две линии – вътрешна, пред обществеността в страната и външна пред съдилищата, пред съдебните системи на други държави, защото те са основно запознати с нашата работа.

Да, определено намирам за полезно нашето сътрудничество с Нюрнберг и да, смятам да го продължа.

Имах възможност да контактувам директно с колегите от Германия, не съм споделял на никого, но това нещо все още е в съзнанието ми, при първата ми среща преди 10 години какво резервирано отношение усетих у тях, те бяха просто дистанцирани, това беше първия път.

При следващите ни срещи обаче видях как тази преграда помежду ни падна и бих казал, че при последната ни среща вече аз поддържам приятелски отношения с двамата от тях. Нещо повече ! Съдът в Нюрнберг поддържа дългогодишно сътрудничество с Върховен съд в Прага. Наскоро те честваха годишнината от тяхното сътрудничество с Върховния съд в Прага и ние с госпожа Аракелян бяхме поканени, но по една или друга причина, госпожа Аракелян знае, не успяхме да отидем, но въпроса остана открит. Би било чудесно това двустранно сътрудничество, продължаващо вече над 15 години, от предходното ръководство на този съд започнато да продължи и то във формат с представители на още една на друга съдебна система. Винаги е интересно човек да се запознае със съдебните системи на други държави, да черпи

полезни идеи. Така включително можем да преценим къде сме ние.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: – Колеги, има ли повече въпроси към колегата Янков?

Благодаря Ви, колега Янков /аплодисменти/.

Съдия Янков напуска съдебната зала.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: – Колеги, днешния ден е специален, не съм присъствала на такова събрание, надявам се да имаме човешка и колегиална удовлетвореност от това, което чухме. Надявам се да сме получили отговорите на зададените въпроси. Разбира се, още по-голяма ми е надеждата, че този, който отговаря, стои зад отговорите си, това, което е декларирано да го видим и на практика.

Колеги, след изслушването и на двамата кандидати, има ли някой, който иска да направи коментар или да се изкаже ? Включително да заяви промяна или подкрепа на становището си, изразено на Общото събрание на съда от 17.04.2024г.? Имате думата.

СЪДИЯ ДИМИТРОВА: – Ако позволят колегите, само няколко думи, първо, защото аз бях човекът, който номинира колегата Янков от името на НО на Варненския апелативен съд. Днес поне аз успях да получа отговори на въпросите и от двамата кандидати. И за себе си така достигнах до извода, че имаме двама достойни кандидати за овакантеното място. Смятам, че това е чест за апелативния район да имаме такива кандидати. И от друга страна да кажа, че една от предпоставките за добър живот на всеки човек е да има добър професионален живот, т.е. да се чувства на мястото, където прекарва по-голямата си част от времето си , както сме ние, в една среда, когато му е спокойно на душата и срещайки своите колеги, да ги поглежда в очите, да му е приятно да ги види и да се работи в дух на приятелство в най-широкия смисъл на думата, и в човешкия аспект, и в професионалния , защото да не забравяме това е нашето първо призвание, затова сме съдии и от там насетне вече всякаква формални и неформални контакти.

За тези години в системата, въпреки, че съм сравнително млад човек, както бе подчертано от двамата кандидат председатели, но вече със сериозен съдийски стаж смея да кажа, че наистина съм се чувствала през много голяма част от тези години добре в колектива, в който съм работила, в различните колективи.

Двамата кандидати, които изслушахме всеки си има своята професионална история, своята тежест в тази професионална гилдия и всеки един от тях имат правото да има самочувствие за това, което е направил и затова това което е. Концепциите са изключително сериозни, доста задълбочени и аз съм много приятно изненадана, че имаме реципрочност и в представянето им днес.

Няма да се спирам на техните личности качества, на това кой какво смята

да прави, те днес бяха тук и ги чухме.

В такива моменти, когато имаме едно подобно представяне и когато е доста трудно да се направи преценка, поне за мен, за това кой в случая от двамата кандидати би бил по-добър, слава Богу, че това не зависи от мен, това ще го решава, както знаем ВСС, все пак идват на помощ обективните показатели, които в конкретната ситуация сочат на това, че опитът, който има подкрепения от Общото събрание на Апелативен съд - Варна кандидат го поставя с преднина пред всеки друг кандидат до толкова до колкото той е имал за тези 10 години опита, в работата на целия екип на Апелативния съд и конкретно в НО, чиито член съм аз, там имам и преки впечатления за неговите качества.

Това е, което исках да кажа и да споделя, с оглед думите на председателя на съда госпожа Аракелян във връзка с това до колко стоим зад тази кандидатура и до колко има някаква промяна в нашето виждане.

Искам да им пожелаая и на двамата успех, като достойни кандидати и мъдрост на членовете на ВСС.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: – Благодаря Ви, колега Димитрова.

Ако започна от там, от където свършихте пак ще попитам, колеги, има ли някой, който да е разколебан в съгласието си, в подкрепата си, след днешния ден на изслушване на личната мотивация и на отговорите на въпросите ?

СЪДИЯ ГРЪНЧЕВ: – Аз искам да споделя, че много се чудих въобще дали да изразя становището си, защото съм сравнително от скоро в този колектив и не, че не сте ме приели по най-добрия начин, аз съм имал повод това нещо да го заявя и винаги продължавам да го заявявам, защото то наистина е така, но обикновено съм се въздържал да правя никакви изказвания и да вземам становища, защото съм се водил от принципа на благоприличието, всеки да си знае мястото, все пак нямам толкова опит и толкова познанства, както чувам от колегите повече от 20 години се познават и работят заедно и поради тази причина считам, че трябва да бъде по-обран, за разлика от делата, които обсъждаме.

СЪДИЯ ЛАЗАРОВА: - Извинявам се, колеги, но ми се налага да напусна Общото събрание, изразявам моето становище, че нищо не се е променило от предходното Общо събрание и давам моята подкрепа за колегата Янков.

В момента съдия Лазарова напуска съдебната зала.

СЪДИЯ ГРЪНЧЕВ: – Това, което исках да кажа, че колегата Маринов го познавам визуално само, „здравей, здрасти“, чувал съм за него от колегите ми само добри думи, впечатлен бях от неговата изява, имам положителна оценка, но това, което също исках да кажа е, по убеждение съм си консервативен, традиционалист и ми се струва, че поради това ми убеждение и това, което заяви колегата Янков днес ми се струва, че не би следвало да има промяна в становището на предното събрание, поради идеята да се запази

приемствеността, традициите, които съществуват в съда, изградени така с водеща роля явно на госпожа Аракелян.

Считам, че понеже колегата Янков е бил 10 години заместник-председател и по най-добрия начин ще се продължат тези традиции, административни, колегиални. На мен ми се ще също така да стане, защото традициите и приемствеността трябва да се спазват.

Считам, че един от проблемите на България като държава, че през всичките тези години 140 на определен период от време приемствеността се прекъсва и се започва отначало, на голя поляна и от това само се губи.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: – Благодаря Ви, колега Грънчев. Вие най-малко можете да бъдете обвинен в каквото и да е пристрастие, т.к. сте най-младия член на нашето Общо събрание.

СЪДИЯ КОЛЕВА: – Колегата Грънчев каза това, което си мислех и аз. Предстои ни безспорно голяма промяна, но тази промяна би могла да бъде осъществена с приемственост, с онова добро и като че ли тя може да се осъществи най-безболезнено именно чрез колегата Янков, защото той е част от тази традиция и част от този съд, въпреки, че и двете кандидатури са наистина впечатляващи и силни.

Но аз лично не виждам основание онова, което казахме на онова Общо събрание то днес да претърпи някаква корекция и промяна, колегата Янков продължава да бъде наш кандидат.

СЪДИЯ ЙОВЧЕВ: – В подкрепа на това, което казаха колегите Колева и Грънчев, може би не случайно законодателя е предвидил, че само по изключение може съдия от друг съд да стане председател в по-горния съд и в случая смятам, че такова изключение не е налице. Не е налице именно заради това, че колегата Янков притежава всичко това, което беше обсъдено на предходното и на сегашното събрание и че действително ще запази и ще надгради това, което е показал, че знае и може. Ще надгради, по-скоро това, което е постигнато като ниво на нашия съд.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: – Благодаря, колега Йовчев. Има ли други изказвания, колеги.

СЪДИЯ НЕДЕВА: – Здравейте колеги, изслушах и двете представяния, няма никакви промяна в становището ми по отношение подкрепата на кандидатурата на колегата Янко Янков.

Не се направиха други искания за изказване от присъстващите на Общото събрание.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: - Колеги, тогава отново да се обърна към всеки един от вас, като е излишно да призовавам за това да бъдете честни, да бъдете почтени, защото това е другото име на съдиите в Апелативен съд – Варна, така, че отново се обръщам, колеги, има ли промяна в становището на някой от вас, изразено на събранието от 17.04.2024 година, когато издигнахме кандидатурата

на колегата Янков?

Всички членове на Общото събрание с право на глас заявиха, че няма промяна в становището им, изразено на Общо събрание на съдиите при Апелативен съд – Варна, проведено на 17.04.2024 година.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: Може ли тогава да приемем, че днешното Общо събрание счита, че ние днес, с цялото уважение към двамата кандидати, с благодарност към тяхното участие, с висока оценка и за представянето на концепциите, и за отговорите на въпросите, продължаваме да даваме нашата подкрепа на колегата Янко Янков за председател на Апелативен съд – Варна?

След изразено единодушно съгласие, съдиите с право на глас в Общото събрание на Апелативен съд Варна заявяват, че не променят становището си и дадената подкрепа, заявена на проведеното на 17.04.2024г. Общо събрание, на което единодушно бе предложено назначаването на съдия Янко Янков за административен ръководител – Председател на Апелативен съд Варна, на основание чл. 169, ал.3, т.3 ЗСВ.

СЪДИЯ АРАКЕЛЯН: - С оглед изчерпване на дневния ред и липсата на други изказвания ЗАКРИВАМ Общото събрание на съдиите при Апелативен съд - Варна.

Благодаря Ви!

Събранието бе закрито в 13.40 часа.

**И.Ф. АДМИНИСТРАТИВЕН РЪКОВОДИТЕЛ -
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА АПЕЛАТИВЕН СЪД:.....**

/ВАНУХИ АРАКЕЛЯН/

ПРОТОКОЛИСТ:....

.....
He